

[Trøjborg]

også en anerkendelse af, at inspektionen af det omhandlede materiel på Estlands, Letlands og Litauens territorier kræver disse staters samtykke og samarbejde.

Vi håber, at unionsmyndighederne i Moskva kan gennemføre en ratifikation. Godkender Republikernes Råd forslaget, skulle CFE-traktaten være reddet og dens formelle gyldighed for selvstændige delrepublikker være sikret. Her påkalder specielt Ukraine sig opmærksomhed, og om Ukraine vil jeg gerne tilføje, at en eventuel anerkendelse af Ukraines selvstændighed blandt andet naturligvis vil forudsætte, at man godkender traktatens bestemmelser om territorium, materiellofter og verifikationsbestemmelser. Vi har noteret, at Ukraines parlament den 22. november vedtog en erklæring om, at man ønskede at indtræde i traktaten og acceptere dens bestemmelser. Det er en interessant udtalelse, men det er klart, at dens opfyldelse også vil kræve en intern afklaring i Sovjetunionen.

Traktatens endelige overordnede lofter for området mellem Atlanterhavet og Ural omfatter kampvogne, pansrede kampkøretøjer, artilleri, kampfly samt angrebhelikoptere, og der er tale om lige lofter mellem det, der engang kunne betegnes som Øst og Vest. Det er klart, at den betegnelse dækker over noget andet, end da man startede forhandlingerne om traktaten, og man kan sige, at NATO som enhed nu har fået en overvægt i forhold til Sovjetunionen. Det er lidt paradoksalt, at lofterne blev aftalt højere, end NATO-landene oprindeligt ønskede, men til gengæld vil jeg gerne understrege, at der er tale om aftalte lofter, ikke om gulve. Der er således ikke noget, der forhindrer landene i at foretage materielle besparelser, der går videre end beskrevet i traktaten.

Under de overordnede lige lofter er der dernæst lofter for, hvor stor en del af materiellet der må placeres i aktive enheder, og endelig er der regionale underlofter for, hvor meget materiel der må være inden for de 4 zoner. Danmark er her placeret i den næsttinderste zone, som desuden omfatter Frankrig, Italien, Storbritannien og på den østlige side det baltiske, hviderussiske, karpatiske og Kievs militærdistrikt. Socialdemokratiet ønskede oprindeligt, at Danmark blev placeret i den inderste zone, men det lykkedes som bekendt ikke. Vi havde fundet det mere naturligt.

Traktaten medfører omfattende reduktioner af især Sovjetunionens væbnede styrker. Disse reduktioner foretager Sovjetunionen af egen fri vilje og, det skal ikke skjules, af økonomisk nødvendighed. Reduktionerne af den konventionelle kapacitet indebærer skrotning af op mod to tredjedele af landets vigtigste militære udrustning vest for Ural.

Det er klart, at den militære betydning af traktaten er reduceret af den tyske genforening, opløsningen af Warszawapagten og tilbagetrækningen af de sovjetiske styrker fra Ungarn og Tjekkoslovakiet, men traktaten er en politisk forudsætning for indgåelse af kommende nedrustningsaftaler og opbygningen af en ny politisk struktur i Europa med et politisk, økonomisk og kulturelt samarbejde inden for rammerne af Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

Bestemmelserne om kontrol er også af utrolig stor betydning – tillid er godt, men verifikation er bedre – og de kan i sig selv medføre en mere åben holdning og fremme gensidig tillid. Denne traktats ratifikation og dens efterlevelse i praksis ser vi som en afgørende og aktuel prøve for holdbarhed og relevans af den sikkerhedspolitiske del af det europæiske samarbejde inden for CFE-processens rammer, og bl.a. derfor anbefaler vi forslaget.

CFE1.a-forhandlingerne om personelgrænsninger er næste fase i nedrustningsforhandlingerne. Målet er at lægge bindende lofter over deltagerlandenes personelstyrker med henblik på, at der kan undertegnes en aftale ved CSCE-opfølgingsmødet i Helsinki næste forår, og det vil vi naturligvis gerne støtte. Det er derfor vigtigt at få fyldepennen op af lommen, ligesom en række andre stater har gjort det, og ratificere denne enestående traktat.

Med hensyn til følgelovgivningen, lovforslag nr. L 133, skal jeg kun bemærke, at vi støtter forslaget.

Helge Adam Møller (KF):

Umiddelbart kunne man måske undre sig over, at det først er i dag, mere end et år efter at aftalen blev underskrevet i Paris den 19. november 1990, at vi skal drøfte ratifikationen her i Folketinget. Men det har jo sine gode grunde, og den væsentligste årsag til forsinkelsen er jo, at den daværende Sovjetunion i virkeligheden snød lidt på vægten, om ikke ved